

Tres ministres valencians i dos del Principat, al nou govern socialista

Ball de càrrecs a Madrid

El primer pas del "canvi dins del canvi" ja és fet. Felipe González va revelar la setmana passada el seu nou govern, amb més dones i més independents. Destaca també l'increment de la presència de ministres dels Països Catalans: tres del País Valencià i dos de Catalunya.

S'han acabat els rumors i els balls de noms. González ja ha triat els ministres que l'acompanyaran en aquesta quarta legislatura consecutiva, la del "canvi sobre el canvi", tal com va prometre la nit del 6-J. El nou Govern és ple d'independents (sis de setze) i també puja el percentatge de dones (tres per dos de l'anterior). Des d'un punt de vista nacional, el fet clau és que s'hi incrementa d'una manera inèdita la presència de minis-

tres valencians: de només un (Pere Solbes) se n'ha passat a tres: ell mateix —que deixa Agricultura per anar a una cartera més important, la d'Economia i Finances—, Vicent Albero, que el substitueix a Agricultura, i Carme Alborch, nova ministra de Cultura. Tenint en compte que aquesta última reemplaça Jordi Solé Tura, un dels tres ministres del Principat que hi havia fins ara, la representació de l'àrea de parla catalana ha augmentat de manera prou clara: de tres a cinc.

Els mals resultats electorals del PSOE al País Valencià i l'ajuda que darrerament ha obtingut Felipe González de Joan Lerma en la lluita interna pel control del partit poden ser dues de les causes d'aquest sobtat interès del president espanyol pels valencians. El president de la Generalitat valenciana no va tardar a mostrar-se satisfet per la presència dels ministres valencians. "La nostra economia es veurà clarament afavorida", digué. Amb el seu Govern remodelat un dia abans (vegeu

Felipe González ha canviat el 50% del seu govern per començar la quarta legislatura amb noves idees.

reportatge a la pàgina 12), Lerma respira a fons: González li ha llençat un cable important si vol remuntar la marea dels populars evidenciada en les últimes eleccions. Tots els partits valencians, excepte Esquerra Unida, valoraven positivament el nomenament dels ministres Solbes, Alborch i Albero.

LA CLAU CATALANA

Felipe González també ha tingut en compte la clau catalana, ja que la composició del nou Govern havia de satisfer els dos principals partits del Principat: el PSC i CiU. Els socialistes catalans només s'han vist satisfets a mitges. Han vist reduïda la seva quota de ministres, però això queda compensat amb el reforçament del paper de Narcís Serra en l'executiu central. El vice-president ha aconseguit dirigir la comissió d'affers econòmics, és a dir, coordinar tota l'àrea econòmica del Govern espanyol. Aquesta era una vella aspiració de Serra, que no va poder ocupar mai aquest càrrec a causa de la seva pugna amb Carlos Solchaga. La substitució d'aquest li ha obert les úniques portes del poder que se li havien resistit, i ara ja és l'autèntic home fort del Govern González. Josep Borrell també surt reforçat de la remodelació ministerial. El sol fet de ser un dels pocs que es mantenen amb la mateixa cartera ja es pot considerar un èxit.

D'altra banda, el PSC ha llegit els nous nomenaments en clau interna, ja que participa activament en la pugna entre renovadors i guerristes a nivell estatal. La pràctica totalitat dels socialistes catalans s'enquadren en el sector renovador, fent costat a les tesis de Raimon Obiols. Per tant, veuen amb satisfacció el triomf dels renovadors a tot l'estat que significa el nou Govern. El PSC aprofitarà el moment per convocar un congrés extraordinari previ al del PSOE, després de l'estiu, amb l'objectiu de dur a terme la renovació interna, predicant així amb l'exemple davant del socialisme espanyol.

EL MISSATGE DE PUJOL

La composició del nou Govern també ha satisfet, en línies generals, Convergència i Unió. Per a CiU, era una condició clau comprovar si Felipe González estava disposat a plantar cara al guerrisme, representat per l'aparell del PSOE. Era aquest sector socialista el que posava més traves al compliment del pacte sobre responsabilitat fiscal. En canvi, desta-

El doble peatge de Solé Tura

La immediata seducció que Carme Alborch ha exercit sobre els mitjans de comunicació estatals –i sobre bona part de la classe política madrilenya– ha condemnat a un tristíssim segon pla informatiu el ministre sortint, Jordi Solé Tura. Eclipsat per la valenciana de cabellera pèl-roja, Solé Tura s'ha limitat a fer un discret traspàs de poders i a marxar per la porta del darrere.

La substitució de Solé Tura no es pot interpretar com el resultat d'una mala gestió, ja que ha ocupat el Ministeri només durant dos anys, un període insuficient per a fer judicis desqualificadors. Més aviat es pot pensar que ha estat víctima de dos peatges: el nacionalista i el feminista.

Des de l'afar Banca Catalana, Solé Tura ha estat un dels dimonis particulars del nacionalisme convergent, i especialment de Jordi Pujol. La majoria de dirigents nacionalistes de CiU no li perdonen la seva bel·ligerància –expressada llavors en diversos articles a la premsa– contra les víctimes de la querella, entre les quals es trobava el president Pujol. Des de la seva activitat intel·lectual, a més, Solé Tura s'ha destacat sempre per una clara animadversió vers el fet nacionalista. La nova conjuntura política, en què el govern del PSOE necessitarà un suport estable de CiU, pot haver empès Felipe González a considerar la conveniència d'apartar Solé Tura per facilitar el diàleg amb CiU.

L'altre factor que pot haver perjudicat Solé Tura és el de la quota femenina. Durant la campanya electoral, Felipe havia promès obrir el Consell de Ministres a les dones i els independents. I precisament en el camp de la cultura Felipe hi tenia un candidat ideal: Carme Alborch, dona i in-

cats dirigents renovadors eren favorables al traspàs del 15% de l'IRPF a les comunitats autònomes. Jordi Pujol, que considera el compliment d'aquest pacte com a condició *sine quae non* per a qualsevol diàleg amb el Govern espanyol, ha vist amb satisfacció que Felipe González hagi escombrat el guerrisme de l'executiu.

El segon element positiu per CiU del nou Govern és el nomenament de l'alacantí Pere Solbes com a ministre d'Economia. Jordi Pujol, molt prudent, no ha volgut fer cap valoració política fins que Solbes no comenci a prendre decisions, però sí que ha remarcat que en té "molt

L'ex-ministre de Cultura, Jordi Solé Tura, ha tingut un mandat discret.

RAFA GIL

dependent, reconeguda per la seva brillant gestió en l'IVAM. Davant d'unes cartes de presentació com les d'Alborch, Solé Tura tenia per força els dies comptats en el Ministeri.

De tornada a Barcelona, Solé Tura deixa enrere un últim cop d'imatge: la compra de la col·lecció de pintura del Baró Thyssen per uns 44.000 milions de pessetes. Una operació que ha rebut els elogis de la pràctica totalitat de les elits culturals de l'estat, però difícilment justificable atenent el moment de crisi econòmica i els compromisos incomplerts pel Ministeri en altres terrenys més mundans sota l'excusa del "no hi ha diners". Solé Tura ha exasperat els promotors culturals del nostre país pels reiterats incompliments de compromisos econòmics. L'altra gran fita de la seva etapa, la Llei de Mecenatge, pot quedar en no res si es confirmen les intencions expressades per la nova ministressa.

E. V.

bona opinió" com a professional per la seva actuació al Ministeri d'Agricultura. Per tant, es parteix d'una posició de confiança.

El president de la Generalitat de Catalunya ha aprofitat per llançar un missatge de fort contingut polític: recomana al nou executiu que treballi pensant que durarà tota la legislatura. Amb aquestes paraules, Pujol enforteix la imatge d'estabilitat del nou Govern i confirma la poca disposició que CiU entri a formar-ne part a mitja legislatura, com defensen altres membres de la coalició.

Eduard Voltas
Joan Vila i Triadó